

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: Szamosi Armand
Cím: Vasárnapra kipucoltattam a cipőmet

Forrás: Az Újság
1921. 11. 13. (Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás	
Tárgy	685.3
Hely	
Idő	"1921"
Személy	
Helyezés	

VASÁRNAPRA KIPUCZOLTATTAM A CZIPŐMET

A mióta a cipő ára már a háromezer korona körül jár, Budapesten jövedelmező foglalkozás lett a cipőtisztítás. A Rákóczi-úton meg a Körúton alig van sarkok, a hol ne trónolna a különböző Fedákok, Harryk és Erdalok között egy-egy fűgekezü cipőpucoló és hogy jól megy a dolguk, arra bizonyosság, hogy csaknem mindegyiknek állandóan kunocsajtja van. Néha még sorba is állnak, sőt ingyer nézőközönsége is van a ke-

pucoló van, emberemre akadtam. Eppen negyven koronát vágott zsebre egy Rákóczi-úton sétáló hölgytől. A Grauer-ház kapualjában ül, ő is fest vörösre, de harminez koronáért. És még garantálja is a vöröset. Előbb a Palace-szálló bejáratánál dolgozott, de a londonerek megirigyelték a jó dolgát és felmondtak neki. Erre áttette ládikáját a krémekkel a szomszédos ház kapualjába és fizet ezért havonta háromszázötven koronát. Nagyon gyakorlott, ügyeskezü ember, a legkopottabb cipőből is kiesulja a fényt, úgy ragyog a szétaposott békecipő, mint a tavaszi napsugár és dolga — a mint mondta — van elég. Fekete cipőt tíz koronáért, sárgát huszért puczol, vidéki palinak és eszímás embernek drágább, esetleg megegyezés szerint. Nem tudta pontosan megmondani, hogy egy nap hány cipőt tisztít, huszat, harminczat vagy negyvenet, de viszont azt tudja, hogy nehezen él meg, alig jut valami meleg a gyomrába, mert egy doboz krém ára 28 korona és a keféit sem kapja olcsóbban 150 koronánál. Kefe pedig kell vagy nyolcz darab, kell fekete, barna, sárga és vörös cipőre, kell glanczos kefe, sárkefe és kell bárszony, napfényt esalagató rongy és ezt se kapja olcsóbban ötven-hatvan koronánál.

Mialatt mindezt megtudtam, fényes volt a cipőm és a hátam mögött már két hölgy és egy ur sorakozott meglehetősen türelmetlenül, mert sürgős volt nekik a cipőpucolás. Az Adria előtt megint belebotlottam egy tisztítóba és mert megszoktam már a dolgot, szó nélkül rátettem két perczel előbb fényesre pucolt jobb lábamra.

azért verte el a tanítványát, mert a tulsó oldalon konkurrencziát csapott neki. Már az Erzsébet-körúton jártam és még mindig nem akadtam vagy tizenöt tisztító közül szabad pucolóra. Egyedül a Teréz-körút és Király-úteza sarkán a lila embernek volt pár pillanatnyi munkaszünete. Ott ült a társával vöröses-lila arcczal és kezekkel. Lila volt a ruhája, a cipője, a sapkája, még a bajusza is. Arról híres, hogy kopott barna cipőket riktó vörösre fest be és a vörös szín állítólag nem kopik le. Az én cipőmet is be akarta festeni vörösre, azt mondta, hogy csak tíz perczig tart, csodaszép lesz és mindössze negyvenöt koronába kerül. Csupán azért nem festtettem be a cipőmet, mert betétes fekete sevrő volt rajtam és erősen kételkedtem, hogy a feketéből vörös lesz. Érzékem megsejtette, hogy inkább lehet a fehérből fekete.

Vége a Rákóczi-úton, a hol csak huszonegy cipőpucoló van, emberemre akadtam. Eppen negyven koronát vágott zsebre egy Rákóczi-úton sétáló hölgytől. A Grauer-ház kapualjában ül, ő is fest vörösre, de harminez koronáért. És még garantálja is a vöröset. Előbb a Palace-szálló bejáratánál dolgozott, de a londonerek megirigyelték a jó dolgát és felmondtak neki. Erre áttette ládikáját a krémekkel a szomszédos ház kapualjába és fizet ezért havonta háromszázötven koronát. Nagyon gyakorlott, ügyeskezü ember, a legkopottabb cipőből is kiesulja a fényt, úgy ragyog a szétaposott békecipő, mint a tavaszi napsugár és dolga — a mint mondta — van elég. Fekete cipőt tíz koronáért, sárgát huszért puczol, vidéki palinak és eszímás embernek drágább, esetleg megegyezés szerint. Nem tudta pontosan megmondani, hogy egy nap hány cipőt tisztít, huszat, harminczat vagy negyvenet, de viszont azt tudja, hogy nehezen él meg, alig jut valami meleg a gyomrába, mert egy doboz krém ára 28 korona és a keféit sem kapja olcsóbban 150 koronánál. Kefe pedig kell vagy nyolcz darab, kell fekete, barna, sárga és vörös cipőre, kell glanczos kefe, sárkefe és kell bárszony, napfényt esalagató rongy és ezt se kapja olcsóbban ötven-hatvan koronánál.

Mialatt mindezt megtudtam, fényes volt a cipőm és a hátam mögött már két hölgy és egy ur sorakozott meglehetősen türelmetlenül, mert sürgős volt nekik a cipőpucolás. Az Adria előtt megint belebotlottam egy tisztítóba és mert megszoktam már a dolgot, szó nélkül rátettem két perczel előbb fényesre pucolt jobb lábamra.

Akkor erről a szennázézlőről két teljes hasábon számoltam be — mert még volt papir erre is — és Pest legnyobb gavallérjának tartottam magam, mert tíz koronával honoráltam a hadnagy urat. Ma elindultam a tára és kedvet kaptam arra, hogy egyszer végre tükörfényesre pucolt cipőben lássam magam. A cipőpucolásra az étvágy a Károly-körúton jött meg, de mind a négy mester munkában volt. Az Andrássy-ut Váci-körút sarkán három cipőtisztító dolgozott. Operával szemben egy hölgynek a magasszáru sárga cipőjét tisztították és ezt a műveletet néhány gavallér nem is egészen tisztos távolból irigy szemmel nézte végig, a mit a hölgy is észrevett, mert szoknyáját feljebb húzta és nagyon szidta a cipészt, hogy csak harminczcentiméter magasra szabta a bagaria szarát. A Nagyszékes-úteza sarkán szintén foglalt volt mind a kávéstand, itt egy hölgy kipucoltatta a lábán levő cipőjét és újságpapírban még egy párat hozott. A Liszt Ferenc-téren régente a cipőpucolókirály trónolt, egy feketekepű bolgár ember, a kit végül is a rendőrség tiltott el mesterségétől, mert a tanítványával kapott össze. A tárgyaláson kiderült, hogy csekély napi ezer korona volt a jövedelme — ezelőtt másfél évvel! — és

azért verte el a tanítványát, mert a tulsó oldalon konkurrencziát csapott neki. Már az Erzsébet-körúton jártam és még mindig nem akadtam vagy tizenöt tisztító közül szabad pucolóra. Egyedül a Teréz-körút és Király-úteza sarkán a lila embernek volt pár pillanatnyi munkaszünete. Ott ült a társával vöröses-lila arcczal és kezekkel. Lila volt a ruhája, a cipője, a sapkája, még a bajusza is. Arról híres, hogy kopott barna cipőket riktó vörösre fest be és a vörös szín állítólag nem kopik le. Az én cipőmet is be akarta festeni vörösre, azt mondta, hogy csak tíz perczig tart, csodaszép lesz és mindössze negyvenöt koronába kerül. Csupán azért nem festtettem be a cipőmet, mert betétes fekete sevrő volt rajtam és erősen kételkedtem, hogy a feketéből vörös lesz. Érzékem megsejtette, hogy inkább lehet a fehérből fekete.

Vége a Rákóczi-úton, a hol csak huszonegy cipőpucoló van, emberemre akadtam. Eppen negyven koronát vágott zsebre egy Rákóczi-úton sétáló hölgytől. A Grauer-ház kapualjában ül, ő is fest vörösre, de harminez koronáért. És még garantálja is a vöröset. Előbb a Palace-szálló bejáratánál dolgozott, de a londonerek megirigyelték a jó dolgát és felmondtak neki. Erre áttette ládikáját a krémekkel a szomszédos ház kapualjába és fizet ezért havonta háromszázötven koronát. Nagyon gyakorlott, ügyeskezü ember, a legkopottabb cipőből is kiesulja a fényt, úgy ragyog a szétaposott békecipő, mint a tavaszi napsugár és dolga — a mint mondta — van elég. Fekete cipőt tíz koronáért, sárgát huszért puczol, vidéki palinak és eszímás embernek drágább, esetleg megegyezés szerint. Nem tudta pontosan megmondani, hogy egy nap hány cipőt tisztít, huszat, harminczat vagy negyvenet, de viszont azt tudja, hogy nehezen él meg, alig jut valami meleg a gyomrába, mert egy doboz krém ára 28 korona és a keféit sem kapja olcsóbban 150 koronánál. Kefe pedig kell vagy nyolcz darab, kell fekete, barna, sárga és vörös cipőre, kell glanczos kefe, sárkefe és kell bárszony, napfényt esalagató rongy és ezt se kapja olcsóbban ötven-hatvan koronánál.

Mialatt mindezt megtudtam, fényes volt a cipőm és a hátam mögött már két hölgy és egy ur sorakozott meglehetősen türelmetlenül, mert sürgős volt nekik a cipőpucolás. Az Adria előtt megint belebotlottam egy tisztítóba és mert megszoktam már a dolgot, szó nélkül rátettem két perczel előbb fényesre pucolt jobb lábamra.

ma a ládika cipőtartó oszlopára. A jó ember nem szólt egy szót sem, sárkefét vett elő, a képzelt sarat lekaparta, bekente Fedákkal a cipőmet és ismét kicsalta a napfényt. Másfél percz alatt készen volt. Ötven koronást adtam át neki, mire nagy buzgalommal visszaadott egy, kettő, három tizkoronást, a negyediket „gyerünk csak vele, bácsi“ buzdításra, az ötödikről tudomást sem vett, sőt adós maradt a köszönéssel is. Bizonyára azért, mert valamiből csak kell élni. Alig mentem husz lépést, a Nemzeti Színház előtt toljas az örömom. Egy leány tejet vitt egy üvegben, valaki sietett a robogó villamosra lógni, megliörkte a leányt, az kiejtette kezéből az üveget és a tej pont az én reggel óta háromszor kipucolt cipőmre ömlött. Biztattam, hogy szedje össze a tejet a cipőmről, mert épp az imént pucolták ki kétszer egymás után. Ugy nézett rám, mint a ki meghibbant. Negyedszer is kipucoltattam volna, de eszembe jutott, hogy valamiből végre csak nekem is kell élni. Szamosi Armand.